

**Govor prve DORINE stipendistice Slavice Škrobo Siladi iz Vukovara,
1992./1993. na DORINOM Adventskom domjenku u Palači Dverce 18.12.2018.**

„DORA i ja“

Bilo je to vrijeme rata, 1992.godina. Za većinu studenata iz ratom zahvaćenih krajeva kao što je bio moj Vukovar bilo je to vrijeme neizvjesnosti i novog početka. Doći u Zagreb na studij bio je moj san. Ali doći u Zagreb istjeran sa kućnog praga, sa vrećicom u ruci kao zadnji bijednik nije bilo ni malo jednostavno.

Na tom mome putu stajala je upravo Ona - Humanitarnu organizaciju „Dora“. Jedina je Ona moju molbu za stipendiju pozitivno riješila. Nikome nije bio zanimljiv moj Filozofski fakultet-Pedagogijske znanosti smjer učitelj u RN.

Ekonomija DA, Pravo DA ali prosvjeta NE. Za „Doru“ je to bilo nešto više. Sad se sjećam pisma koje je stiglo u Studentski dom na Laščini. Poziv na potpis stipendije. Bilo je to nešto što se riječima teško da opisati. Da netko ipak misli na nas studente, buduće prosvjetare!

„Treat će tom mom Vukovaru i učitelja. Vidjet ćete vi,“ mislila sam se tada ljutita na sve odbijenice. Svi koji ste nas odbili niste u pravu.

Od tada do danas 26 godina je kako smo „Dora“ i ja prijatelji.

Naučila me je volontiranju.

Naučila nas je sve kako biti korisni društvu.

Kako se osjećati sretno i korisno a ne pasivno primati pomoć u vidu stipendije. To je upravo bit našega prijateljstva tolike godine. Mladi se čovjek osjeća korisno ako može pridonijeti društvu i na jedan način odraditi tu svoju stipendiju. Tako smo i mi. Kako nam je Ružica znala reći: „Vi ste naša ratna djeca i posebna. Nije vas trebalo zvati. Pojavili bi se svako malo. Uхватili se posla s lakoćom i brzinom.“

I istina je to. Ured „Dore“ bio je naš drugi dom. Kad ti je bilo teško utjeha je bila u njemu. Kad si htio podijeliti radost došao si ju podijeliti sa svima u Dori.

Tako je to ostalo do dan danas.

Diplomirala. Posao kao student apsolutno dobila u Zagrebu jer je učitelja nedostajalo četverogodišnji studij ih je smanjio.

Zahvalna sam Zagrebu na najljepše provedenim godinama u njemu ali moj povratak u rodni Vukovar bilo je nešto što je u meni tinjalo i nikada se nije ugasilo.

Sada radim u Vukovaru u jednoj osnovnoj školi. Brinem o svojim učenicima baš kako je Dora brinula o meni. Ma i Dora brine o njima skupa sa mnom.

Lanac je to dobrote i ljubavi koji se neće nikada prekinutu.

napisala:

Slavica Škrobo-Siladi, dipl.uč. (radi u OŠ Dragutina Tadijanovića Vukovar, Pš Lužac)